II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Adults

Abans de dormir

-Saps avi? -va dir el nét des dels llençols. La llum de l’habitació estava apagada i quasi no es veia aquella barba blanca perduda en la penombra- Enyore quan em contaves històries abans de dormir... Totes menys les de por, eixes no! -i després afegí, abaixant la veu- Bé, potser t’enyore a tu. Tots ho fem.

-Però si jo mai t’he contat històries de por!

-Ah no? I la de les veus què? Les veus que aquell home escoltava a les nits, com si els morts li parlaren, i que li feien fer coses dolentes. Eixa història no em va agradar gens, però les altres eren molt bones. Me’n contes una? No vull que te’n vages encara...

El vell va mirar al llit amb un somriure. Feia tant de la mort del seu nét...

-Tranquil, bonic –li va dir, fent-li un bes en el front gelat-. Dorm.

Jaume Leal Esteve

II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Adults

ALTRES TEMPS

Pels anys seixanta, en eixir d’escola, berenàvem pa amb oli a la Plaça l’Ajuntament, jugàvem a corda, a oliva salta *p’arriba*, corríem el cèrcol...

El tio Talent treballava la fusta, apanyava mobles... feia taüts, els envernissava i els posava a eixugar al carrer.

Dos xiquets, jugant a conillets amagar, entraren a ca Talent. Un s’amagà dins d’un taüt i l’altre, en sentir l’home baixar l’escala, va posar la tapa.

Talent va agafar un crucifix i tam, tam, tam, el va clavar a la tapa. El xiquet en sentir els cops, va cridar: “Auxili! Traieu-me d’ací!”

El fuster, ixqué al carrer bramant: “Un mort! Un mort dins del taüt!”

Als crits, un ratolí va eixir d’entre les serradures a la plaça, fent festa per als xiquets.

Tots els veïns van eixir per veure què passava: el *municipalet* coixet, pegant garrotades, Pura fent til·la, Herminia amb la granera...

Quins records!

Pilar Verdú Leal

II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Adults

Odie els invisibles

Odie els invisibles. Els invisibles són uns monstres que viuen principalment a Castalla, per ser un poble tranquil i pacífic. Aquests monstres es caracteritzen pel fet de que són invisibles i ningú pot veure'ls. Són a les cases amb xiquets, ja que són víctimes fàcils i apareixen quan estan sols. Aparentment no donen senyals d'estar presents, però solen apagar o encendre llums i aixetes quan no t'adones. Potser notes com et respiren a l'orella i quan intentes girar-te veus un resplendor blau, com si fora una ombra lluminosa. Aquests són els invisibles. Últimament estan per tot, inclús van pel carrer, fent que et tropeces i et caigues, s'amaguen a les cases i eixen per a asustar-te. Sé que ara mateix estaràs pensant en com sé tot açò. Doncs bé, sóc filla d'un invisible. Sóc l'única persona capaç de detectar la seua presència, i no et penses que és divertit.

Rosa María Bernabeu Canals

II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Juvenil

Un lloc especial

Aquell divendres 1 de novembre, dia de Tots Sants, Pep va decidir visitar la seua àvia al cementeri de Castalla. Aquest nen, anà al passadís 14, filera 14, tercera columna. Allí es trobava enterrada Paca. Però aquell any no hi era la seua placa amb el nom, la foto i una frase commemorativa, sols uns escrits que deien: “busca’m al poble”.

Pep no creia el que estava veient, primerament, va considerar l’opció que fora una broma de mal gust, però ho descartà en notar que aquella lletra era la de la seua difunta àvia.

Revisà tots els llocs del poble que ella solia freqüentar, fins que trobà la seua placa i el seu rellotge a les portes del castell, el lloc més bonic de Castalla, ja que, segons l’àvia, des d’allí es veia tot el que ella havia estimat.

Carmen Alòs Yagüe

II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Juvenil

UNA HISTÒRIA DE POR

Fa molts anys en va contar el meu iaio, que una vegada va ocórrer una cosa molt estranya. En la casa, que hi ha al bosc, a les afores del poble, vivia una parella amb cinc fills, un dia, la casa es va incendiar, i quan van poder apagar el foc no van trobar a ningú de la família, ¡Van desaparèixer!.

Des de llavors, es veuen figures a les finestres de la casa, ningú del poble s´atreveix a entrar però un home va entrar al veure plorar un bebè però l´home va desaparèixer com els propietaris d´aquella casa. El govern va tancar eixes terres i no es pot entrar, però a vegades es sent al bebè plorar.

Miquel Fernández Domenech

II CONCURS DE MICRORELATS “ESPANTA LA POR”

Modalitat Juvenil

LA SERP DE CATÍ

Una nit, fa prou temps, uns xics van anar d´acampada a la serra de Catí, estaven rostint carn, contant històries de por…

De moment un d´ells va dir:

- Anem a la casa abandonada dels Bernabeu?

Aquell xic havia començat la seua pròpia història de por.

Eixa era la casa d´un matrimoni amb una xiqueta. La xiqueta eixia sempre a per ous, però tornava sempre molt rara. Un dia els pares es van donar compte que quan eixia, una serp molt gran i vella es quedava mirant-la i l´hipnotitzava.

Els pares van córrer la veu per Castalla, i tot el poble va eixir a buscar-la, però no la van trobar.

Els xics van entrar a la casa i van veure uns ulls rojos molt estranys, després va donar lloc a un apagó i no s´hi va saber més d´ells, excepte d´un, però aquest s´hi trobava molt mal del cap.

Liria Rodríguez Morilla